Farní občasník

ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. VOJTĚCHA V OTROKOVICÍCH
ročník XXXIII | číslo 5 | neděle 30. října 2022

Obsah čísla

Staňme se lidmi naděje
Dušičkové vzpomínání
S kým jsme se rozloučili
Je vás tolik, které postrádám
Rozjasněme Boží tvář
Krása na prodej?
Podzim a dušičkový čas
Veselá příhoda od oltáře
Jak vyjde farnost při dnešních cenách energií
Pozvánky na farní akce
Zájezd do Mariazell
Výdejní okénko
Stát na straně pravdy
Jaké bylo Celostátní setkání mládeže 2022

Blíží se dny, které jsou dárkem

Kalendářní rok má svůj rytmus a řád. Podzimem se rok přibližuje ke svému závěru. Člověk se může radovat z barev, které září v teple podzimního slunce. Raduje se z plodů, které může sbírat. I život každého z nás má přinášet plody, z nichž se mohou radovat lidé kolem i náš Pán. V tomto čase se také zamýšlíme nad tím, co v životě má trvalou hodnotu, co jsou to za plody, které nepodléhají zkáze a máme šanci dostat je na druhý břeh.

Chodíme na hřbitovy rozzářené barvami květin a světly svíček. Jako bychom si v tyto dny byli všichni blíž v myšlenkách a pocitech, které směřují k těm, kteří již překročili práh věčnosti. Spojuje nás zkušenost z prožité bolesti a naděje. Nejde ale jen o čas ponoření se do vzpomínek a zapalování svíček. Jde o velmi vzácný a intenzivní čas milosti. Církev nás zve ke smíření s Bohem, abychom s čistým srdcem mohli mít podíl na věčné radosti těch, které již Pán povolal k sobě. Jsme zváni k lásce, která nikdy nepřestává a zvlášť v tyto dny se může projevit vyslovením vděčnosti, odpuštěním, prosbami, modlitbou, účastí na slavení mše svaté, adoraci, návštěvami hřbitovů. Čas a síly věnované v prvním listopadovém týdnu našim zemřelým se tak mohou proměnit v plody, jejichž hodnota je trvalá.

První listopadový den jsme také zváni k oslavě všech svatých, všech těch, kteří jsou již v nebeském domově ve společenství s Bohem. Tento den by nám neměl proplout mezi prsty. Obecnému názvu slavnosti Všech svatých můžeme dát konkrétní obsah a prožít ho v osobním rozhovoru s některým nám blízkým světcem. V mnohých knihovnách se také jistě skrývají objemné knihy s životopisy svatých. Vezměme je tento den do ruky a alespoň je prolistujme a přečtěme pár řádků.

Dny, do kterých vstupujeme, můžeme přijmout jako dárek, který by bylo škoda nerozbalit a nepodělit se o něj. ■

Helena Miklová

Staňme se lidmi naděje

Nastává dušičkový čas, kdy slavíme svátek Všech svatých a účastníme se mše svaté na památku všech věrných zemřelých. Vzpomínáme na naše blízké zesnulé, vyprošujeme pro ně Boží odpuštění. Stýská se nám po nich, někdy nás dohání stále zármutek. Zvláště když odejde na věčnost nečekaně dítě nebo někdo mladý, ta bolest je zřejmě nepředstavitelná. Je to nad naše chápání, neznáme Boží úmysly, až jednou plně pochopíme.

Je dobré a potřebné se však vyplakat. I Ježíš plakal nad úmrtím svého přítele a byl hluboce dojat, než Lazara vzkřísil z mrtvých. (Podle liturgického překladu z řečtiny Jan 11, 35, 38 a podle ekumenického překladu, kde je psáno, že Ježíš slzel.) Papež František nás povzbuzuje: „Pán nám vrátí všechny drahé, kteří od nás odešli, a my se s nimi znovu setkáme." Odkaz na tato slova najdeme v Bibli – Ježíš ho vrátil jeho matce. (Lk 7, 15)

Vzpomínání na naše blízké zesnulé nemusí pak být tak smutné. „Smrtí končí pozemská zkušenost, ale zároveň začíná plný a nepomíjející život," utěšoval nás ve své době papež Benedikt XVI. Papežský kazatel P. Raniero Cantalamessa napsal ve své knize Sestra Smrt, že účast na eucharistii je ten nejopravdovější, nejlepší a nejúčinnější způsob, jak se na smrt připravovat. Smrt čeká každého z nás. Současná společnost však smrt vytěsňuje a nemluví o ní vůbec.

Nabádá nás ke konzumnímu způsobu života, ať si užíváme, jak to jen jde. Většina žije tak, jako by se nás smrt ani netýkala. Myslíme jen na to, jak se mít dobře a ještě líp.

Za zamyšlení proto stojí nápis na jednom hřbitově: „Co jste vy, byli jsme my, co jsme my, budete i vy." P. Aleš Opatrný, známý kněz, teolog a autor duchovní literatury, nám připomíná a doporučuje, ať si často klademe otázku: „Jdu ve svém životě vstříc do temnoty smrti nebo do světla Ježíše Krista, který smrtí prošel, a tak nám připravil cestu?" Slova Písma svatého nás chtějí povzbudit – Řím. 8, 31–39, zvláště verš 35 – „Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení, úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč?" Ani smrt nás nemůže odloučit od lásky Kristovy. Opravdu věříme, že smrt nemá poslední slovo?

Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli. (1. Kor. 15, 20) On sám řekl: „Já jsem vzkříšení a život, kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít." (J. 11, 25–26) Jaká to naděje pro nás. Pro toho, kdo žije v Kristu, je smrt jen přechodem z pozemského putování do nebeské vlasti. Věrohodné je to slovo: „Jestliže jsme s ním zemřeli, budeme s ním žít." (2. Tim 2, 11) Tedy jestliže žijeme s Bohem a věříme v Boží lásku, pak si můžeme být jisti, že člověk bude vykoupen.

Staňme se tedy lidmi naděje pro tento svět. Každá hořící svíce je symbol vzkříšeného Krista a symbol naší naděje, proto zapalujeme svíce, děkujeme Bohu za ty naše drahé, kteří nás ve smrti předešli, a také jim děkujeme za vše, co pro nás ve svém životě vykonali. Modleme se a vyznávejme, že Boží milosrdenství potřebujeme všichni. A já všechny srdečně zdravím a přeji, ať dobře prožijeme tento nám daný čas – na dušičky vzpomínejme, z očistce jim pomáhejme. ■

Miloslava Zlatušková

Dušičkové vzpomínání

Každý rok o Dušičkách u nás na Charitním domově vzpomínáme při mši svaté na ty klienty, kteří nás v předešlém roce opustili. Jejich jména zazní v přímluvných modlitbách a také za každého z nich zapálíme svíčku. Při tom se každému z nás v hlavě vynoří nejedna vzpomínka. Mnohé z nich se mi zapsaly do srdce.

S vděčností vzpomínám na jednu nedávno zesnulou babičku. Když k nám nastoupila, povídala mi, že je sice pokřtěná, ale do kostela nechodí. Ráda ale vzpomínala na dobu, kdy chodívala u nich na vesnici zpívat na pohřby a tak, jak sama říkávala, zná celou mši nazpaměť. Často jsem chodil za její nemocnou sousedkou z vedlejšího pokoje a čítával jí různé příběhy ze života svatých. Tu a tam jsem si všiml pootevřených dveří a zjistil jsem, že nás paní se zájmem poslouchá. Totéž se opakovalo i při našich návštěvách se svatým přijímáním. To už jsme paní přizvali, že se může modlit s námi. Jelikož se obě velmi spřátelily, paní naše pozvání ráda přijala. A tak skrze pootevřené dveře Pán Bůh postupně přicházel znovu do jejího srdce.

Když pak její sousedka zemřela, paní ještě dlouhou dobu na ni vzpomínala, hlavně na to, jak tato žena ráda přijímala eucharistii. To ji oslovilo natolik, že i ona sama po tom zatoužila. A tak netrvalo dlouho a stalo se. Paní po dlouhých letech přistoupila ke svátosti smíření, a pak už pravidelně přistupovala ke svatému přijímání a stala se také pravidelnou účastnicí našich bohoslužeb. A tak skrze živý příklad víry její sousedky si Pán Bůh postupně přivedl zpátky do svého stáda tuto zatoulanou ovečku.

Moc rád vzpomínám i na další paní, kterou jsme mohli doprovázet na sklonku jejího života. Znal jsem ji prakticky od svého dětství, ale o tom že je věřící, jsem neměl ani potuchy. Teprve v době, kdy přišla k nám na domov, se mi začala postupně svěřovat, jak odmalička byla vedena ve víře. Obzvláště vzpomínala na svoji maminku, která zemřela velmi mladá, v době, kdy jí bylo asi deset let. Když pak vystudovala a dostala nabídku dobrého místa, stála před těžkým rozhodnutím. Pokud má být na toto místo přijata, musí vstoupit do KSČ. S těžkým srdcem tak učinila, ale pocit viny ji tížil celý život. Když mi o tom všem povídala, plakala. Svou víru nikdy neztratila, ale od té doby ji prožívala v ústraní. Do kostela nechodila, ale modlit se nepřestala. Když přišla revoluce a poměry ve společnosti se uvolnily, nenašla v sobě dost odvahy, přidávaly se i různé zdravotní problémy, a tak dál žila svou víru ve skrytosti. Do toho ji navíc tížily velmi špatné vztahy v rodině. Když se postupně s tím vším svěřovala, domluvili jsme jí návštěvu kněze. Za tuto návštěvu byla moc ráda. Krátce před smrtí vykonala svou životní zpověď a přijala svátost nemocných. ■

Jan Žalčík

S kým jsme se rozloučili

Tento čas nás často přiměje k ohlédnutí za uplynulým rokem, za těmi, kdo nás v něm opustili. V naší farnosti jsme se od posledních Dušiček rozloučili s těmito farníky:

František Machala, Anna Salcburgerová, Anna Smolková, Josef Věrný, Marie Macháčková, Miroslava Beňačková, Jaroslav Zimák, Marie Gažiová, Božena Navrátilová, Jiří Zlámal, Milan Ondra, Miroslav Uličný, Stanislav Mikel, František Batěk, Vlastimír Jordán, Jiří Kořínek, Zdeněk Kvasnica, Vlasta Šafářová, František Novotný, Jan Čambala, Dušan Beňačka, Marcela Kubešová, Milan Stojka, Františka Skokánková, Stanislav Vacl, Bohumil Stránský, Olinka Kocfeldová, Věra Šumšalová, Věra Petrová.

Je vás tolik, které postrádám

V našem mírném podnebném pásmu milujeme všechna roční období. Mají svá kouzla. Ladovská zima, rašící jaro, hřejivé léto. Nyní má hůlku v ruce Čaroděj Podzim. Oblékl přírodu do pestrobarevného šatu. Láká nás ven na procházky, abychom se vraceli s košíkem hub, s kyblíkem šípků anebo jen s čerstvě ošlehanými tvářemi svěžím větrem. Ten určitě využívají děti k pouštění papírových draků. Vyrazit do přírody s batohem na zádech, brouzdat spadaným listím, naslouchat zvukům volné přírody. To jsou uzdravující momenty v době, kdy čelíme tlakům ze všech stran.

Vrcholem podzimu je zajisté vzpomínka na naše zemřelé, cílená ke dni Památky zesnulých. Smyslem není jen zdobení míst posledního odpočinku, ale i intenzivní myšlenky podepřené modlitbami. Každý z nás někoho postrádá. Někoho, kdo už není mezi námi. Ironií je, že až s jeho odchodem pochopíme, jaký byl a co pro nás znamenal. Ať už jsou to prarodiče, rodiče, učitelé, sousedé, spolužáci. Bolestné bývá, když nás opustí ti, kteří šli dřív, než se naplnil jejich skutečný čas. Zkrátka předběhli nás. Snažíme se tomu porozumět a přijmout to. Cesty Páně jsou nevyzpytatelné a zasahují především do neměnných konců. Proč se trápit?

Zemřelí míří do Boží náruče a naše přímluvy jim k tomu dopomáhají. Nepůjde jen o to třikrát se udeřit sevřenou dlaní do prsou a prosit pro ně o odpočinutí věčné, světlo a pokoj. Cílenou modlitbou se budu soustředit právě na tebe, můj drahý táto, moje skvělá kmotro… Je vás tolik, které postrádám. A zrovna tak je toho spousta, co jsem vám nestihla říci. Půjdu k vašim hrobům a vše vypovím. ■

Eva Šídová

Rozjasněme Boží tvář a děkujme, že válka není tady

V posledních dnech naplněných volbami, válečným děním a jinými šílenostmi na mě nejvíc zapůsobila socha nešťastného, osamoceného Ježíše, který sedí, sundán právě z kříže, v koutku chrámu sv. Barbory v Kutné Hoře. Video se sochou natočila moje přítelkyně. Socha ji tak dojala, že musela jít Ježíše utěšovat s tím, že se určitě polepšíme. V jeho tváři je znát pocit marnosti a beznaděje nad tímto světem. Kromě toho, že od něj máme dary jako je láska, víra a naděje, máme také SVOBODU v myšlení i konání jako jeden z nejdůležitějších darů. Pokud lidé neumějí zacházet se svobodou, následky bývají katastrofální.

Válka je pro většinu lidí nepředstavitelná hrůzná záležitost, a právě proto mě ještě více šokují řvoucí davy lidí na českých náměstích s nataženýma rukama směrem ke státní kase a s rukama mávajícíma rudými prapory směrem k východu. Války byly, jsou a budou, ale mnozí z nás to nechtějí pochopit a nehodlají obětovat pro bližního svého ani kousek ze svého pohodlí a jistoty. Mír nefunguje na lusknutí prstu, ten se pěstuje v srdci každého z nás. Zkusme obětovat kousek svého tepla, jídla či jiných vymožeností ze svého pohodlí bez reptání a naříkání, jak je nám zle kvůli válce. Zkusme tu Boží tvář rozjasnit a děkujme, že válka není ještě tady. ■

Jana Arbanová

Krása na prodej?

V neděli 18. 9. sloužil mše svaté v naší farnosti O. Jan Polák. Někteří mladší farníci ho zažili v době jeho působení na Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži a řada z nás si ho pamatuje z doby, kdy byl kaplanem ve Zlíně. Nyní přednáší na Cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci. Jeho specializací je bioetika a morální teologie a těchto témat se týká i následující rozhovor.

Jaké pocity má kněz, který přednáší na univerzitě a dostane se do běžné farnosti. Jak jste se u nás cítil?
Vždy, když vypomáhám nebo zastupuji v nějaké farnosti, uvědomuji si, že všude se najde alespoň někdo, s kým může kněz počítat a o koho se může opřít. Jsem přesvědčen, že dobrá farnost se pozná podle toho, jak se lidé dokáží semknout a vytvořit společenství. Otrokovice moc neznám, ale při své poslední návštěvě u vás mi velkou radost dodala řada sympatických lidí, které jsem poznal v sakristii, v kostele i na návštěvě. Cítil jsem se u vás velmi dobře.

Na univerzitě se zaměřujete na bioetiku a v současné době vám vychází kniha Krása na prodej? pojednávající o estetické chirurgii. Čím se tento obor zabývá?
Chirurgie je lékařský obor, ve kterém se laicky řečeno něco šije nebo řeže. Pokud je cílem takového zákroku uvést do normálu vrozený nebo získaný defekt (např. rozštěp patra, opařený obličej apod.), je řeč o plastické rekonstrukční či reparativní chirurgii. Ta je z etického hlediska naprosto v pořádku. Problém nastává tehdy, když se sleduje pouze vylepšení vnějšího vzhledu (např. odstranění vrásčitosti kůže, zvětšení či zmenšení prsou, rtů, odsátí tuku apod.). Tím se zabývá právě estetická chirurgie, která vyvolává řadu různých otázek.

Co sporného z hlediska křesťana na takových zákrocích najdeme?
Otázek je tady hned několik. Co znamená krásné a co ošklivé tělo? Dá se krása nějak definovat? Jakou hodnotu má lidské tělo samo o sobě? Do jaké míry ho mohu modifikovat podle své vlastní libovůle? Co je ještě terapie a co je již tzv. enhancement? Je zájemce o estetický zákrok pacient nebo spíše klient, který provádí s lékařem určitý druh obchodu? Je-li pacientem dítě, kdo má za něj o zákroku rozhodnout? Je dítě nějak právně chráněné? Jak má vypadat zodpovědnost lékaře? Nehrozí, že si někdo vytvoří na estetických operacích závislost? Jsou to otázky, které krouží kolem jedné zásadní: jakou důstojnost má člověk?

Myslíte si, že tyto zákroky narušují důstojnost člověka? Není důležitější jeho duše, jeho skutky, chování, zásady?
V konstituci II. vatikánského koncilu Gaudium et spes, čl. 14, je člověk charakterizován jako jednota duše a těla. Je tedy důležité, aby se na celé své tělo díval jako na dobré a hodné úcty, protože vzešlo z Božích rukou a jednou má být vzkříšeno. Ano, myslím si, že některé zákroky estetické chirurgie narušují důstojnost člověka. Mladší generace asi ví, kdo to byl a jak vypadal zpěvák Michael Jackson nebo kdo to je Donatella Versace či cat woman. Skutky, chování a zásady každého z nás jsou beze sporu velmi důležité. Je třeba ale při nich vždy brát v potaz to, že jsme lidé z masa a kostí.

Považujete za eticky sporné i rovnátka? Tam se sice nešije, neřeže, ale také dochází k trvalému zásahu do lidského těla.
Rovnátka určitě ne. Už jejich název napovídá, že mají něco zkřiveného narovnat. Tady se zcela zřetelně jedná o terapii.

A co tetování? To je také zásah do těla.
S tetováním je to složitější. Existuje jich několik druhů (barevné, černé, henou). Z etického hlediska si zde kladu několik otázek: jak velké zdravotní riziko je s konkrétním tetováním spojené (velikost tetované plochy, druh použitého inkoustu – hlavně barevného). Většinou se lidé nechávají tetovat v tetovacích studiích, která nejsou součástí nemocnic. Kontroluje někdo, jakou látku mi tatér ve skutečnosti vpravuje do těla? Nejsem kožní lékař, ale vím, že určitý druh tetovacího barviva může být karcinogenní. A poslední otázka: jestliže se rozhodnu si např. po dvaceti letech „kérku" odstranit, musím počítat s tím, že to moje tělo nějak odnese. Nechám-li si ji chirurgicky odstranit, vznikne jizva, rozhodnu-li se pro zbroušení, zůstane mi po ní „výbrus" nebo přistoupím-li na laserové odstranění, pohltí tetovací pigment moje tělo. V každém případě je to něco za něco.

Co když je člověk ze svého těla nešťastný, nepřijímá ho, je kvůli němu předmětem posměchu ostatních a usiluje o úpravu těla z těchto důvodů?
Tady je potřeba si položit otázku, proč tomu tak je, a snažit se si na ni upřímně odpovědět. O tom také píši ve své knize. V jedné studii byla položena 3 200 ženám ve stáří 18–64 let otázka: „Díky čemu se cítíš krásná?" Ženy v USA, ve Velké Británii, v Itálii a ve Francii na prvním místě uvedly: „Když jsem milovaná." Až na sedmém místě odpověděly: „Když jsem spokojená s vlastní podobou v zrcadle." Domnívám se, že většina lidí, kteří jsou nešťastní ze svého těla, řeší nějaký mnohem hlubší problém, který je třeba pravdivě pojmenovat a začít řešit. K tomu je nezbytná hluboká sebereflexe s případnou profesionální psychologickou pomocí. Problémem může být zneužití v dětství, chybějící táta, který by svým dětem dodal zdravou sebejistotu, máma, která neustále řeší svůj vzhled apod. Důvod nechat se esteticky upravit tak může být u každého jiný. Každý případ si žádá individuální přístup.

Jak časté je, že plastiky poškodí fyzické nebo psychické zdraví člověka?
V 90. letech minulého století se vedla bouřlivá diskuze o bezpečnosti silikonových implantátů. Na toto téma bylo provedeno velké množství studií a nakonec se implantáty nezakázaly, protože jejich zdravotní rizikovost nebyla dostatečně prokázána. Jako větší hrozbu pro fyzické i psychické zdraví člověka však vidím závislost na estetických operacích. Ve snaze zbavit se sebemenšího domnělého estetického defektu jsou takoví lidé schopni se zcela znetvořit. Na druhou stranu může být estetický chirurgický zákrok obrovskou pomocí jak nalézt ztracené sebevědomí. Taková operace by měla být vždy vedena s úmyslem pomoci druhému získat nebo uchovat si autenticky lidskou tvář, nikoliv ji přetvořit v masku.

Cítíme dnes velký tlak na mladistvý vzhled. Dokážete pochopit zákroky, které korigují projevy stáří (vrásky, víčka)?
Ano, dokáži je pochopit. Tlak na mladistvý vzhled je např. u Heleny Vondráčkové mnohem větší než u prodavačky smíšeného zboží někde na vesnici. Stejně tak je otázka, zda pilot dopravního letadla kvůli přepadávajícím horním víčkům dobře vidí, mnohem závažnější, než týká-li se ten samý problém traktoristy v zemědělském družstvu. Každý lidský čin se podle tradiční morálky posuzuje podle tří faktorů: matérie (předmětu), úmyslu a okolností. I když bude konkrétní zákrok ze zdravotního hlediska minimálně rizikový (např. minilifting obličeje), může být nepřijatelný z hlediska okolností (např. rodina splácející hypotéku by se kvůli němu enormně zadlužila) nebo úmyslu (podstoupit estetickou operaci s cílem zamaskovat svou kriminální minulost). Tady je opravdu nutné hodnotit případ od případu.

Jak se posuzuje, když k plastikám člověk přistupuje z důvodu, aby mohl dále nebo lépe vykonávat svou profesi (vylepšování zubů, víček, vlasy – veřejně činní lidé, politici, ale i učitelé)?
Těmto otázkám se ve své práci věnuji v souvislosti s politiky Berlusconim a Fischerem. Oba dva podstoupili řadu estetických operací. Berlusconimu to dokonce pomohlo dostat se zpět do centra politického dění. Mediální tlak na atraktivní vzhled je v jejich případě naprosto zřetelný. Na druhou stranu vzpomeňme na červenou skvrnu na čele Michaila Gorbačova, kterou mnoho lidí napodobovalo, nebo odstáté uši Sebastiana Kurze. Podobně by se dalo hovořit o orlím nose Barbry Streisandové. Všichni se dokázali prosadit navzdory handicapům ve své vizáži. Záleží tedy, o jakou plastiku se konkrétně jedná, jak je invazivní a jaká rizika jsou s ní spojena.

Problémy těchto známých osobností bude většina našich farníků považovat za okrajové. Mnohem častěji se setkáváme s malováním obličejů u mladých děvčat.
Když děvčata používají běžně make-up, nic špatného na tom rozhodně nevidím. Make-up by měl ale podtrhnout jejich jedinečnou osobnost, ne ji zamaskovat. Tzn., v určité fázi by si každé děvče mělo říct: „A dost! Do dalšího zkrášlování už nejdu. Ať mě každý pozná takovou, jaká ve skutečnosti jsem.“ Je nesmysl vyhazovat kvůli vnějšímu vzhledu obrovské finanční částky za nejrůznější procedury a podstupovat pro ně zdravotní rizika.

Jak v dnešní době vychovávat své děti, aby se estetickým úpravám těla vyhnuly?
Posilovat v nich zdravé sebevědomí, aby se nebály být samy sebou. Na prvním místě je přijímat takové, jaké jsou – i s různými estetickými defekty (odstátýma ušima, pihami, orlím nosem apod.) – a vytvořit jim doma takové zázemí, v němž se důraz neklade na vnější vzhled, ale na vnitřní hodnoty (pravdivost, férovost, autentičnost). Pak pro ně, myslím, nebude těžké jít v jakémkoliv ohledu proti proudu, což je dnes velmi důležité. ■

Rozhovor připravil Pavel Ludvík

Krása na prodej? Historické, antropologické a etické aspekty estetické chirurgie, Červený Kostelec: Pavel Mervart, 2022. 392 stran. ISBN 978-80-7465-538-8.

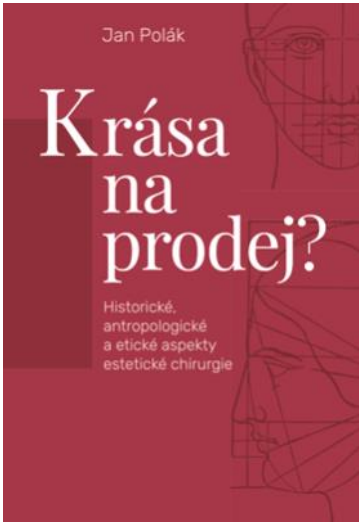

Najít odpověď na otázku týkající se etické přijatelnosti či nepřijatelnosti estetických chirurgických zákroků není vůbec jednoduché. Předkládaná publikace, která je určena všem lidem, jimž nejsou cizí křesťanské hodnoty, si klade za cíl zasadit fenomén estetické chirurgie do širšího rámce. Kromě lékařského hlediska seznamuje čtenáře s historií tohoto medicínského oboru, poukazuje na to, jak se v dějinách lidstva měnil ideál tělesné krásy, zkoumá antropologický profil pacienta a věnuje se osobnosti estetického chirurga. Na základě těchto souvislostí se snaží dospět k určitému etickému zhodnocení. V závěru prezentuje krátkou kazuistiku a autorův pohled na věc. Je čistě a pouze na čtenáři, aby si o celé záležitosti udělal svůj vlastní úsudek. Snad těm, kdo v oblasti svého vzhledu nějak trpí a řeší otázku případné estetické operace, alespoň trochu pomůže poodstoupit a podívat se na celou problematiku z určitého nadhledu. ■

Aktuální přehled farních zpráv

Podzim a s ním spojený dušičkový čas

Milí farníci, podzim umí být se svými deštivými dny a se svou studenou předzvěstí blížící se zimy někdy náročný, ale zároveň svou barevností velmi nádherný, zvláště když pošmourné dny vystřídá sluncem prosvícené babí léto. A podobně se v nás mohou mísit pocity, které s sebou přináší vzpomínka na naše zemřelé. Na jednu stranu se mohou ozývat vzpomínky, které vyvolají smutek po našich blízkých, ale nejednou může taky zahřát krásná vzpomínka na něco spolu prožitého. A mezi tím vším se proplétá hřejivá naděje na život věčný, kterou nám svým zmrtvýchvstáním a mnoha přísliby získal Kristus, když např. řekl: „Ať se vaše srdce nechvěje! Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby nebylo, řekl bych vám, že odcházím vám připravit místo? A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu si vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já.“ (Jan 14, 1-3) Proto na naše zemřelé nechceme vzpomínat jen upravenými hroby, ale taky očištěným nitrem, abychom jim skrze dar mše svaté a svatého přijímání mohli vyprošovat hojnost Božího milosrdenství i skrze plnomocné odpustky. Společně se v této naději můžeme povzbudit i dušičkovou pobožností na hřbitově v neděli 30. 10. v 15:00. Děkuji Bohu za dar jeho Syna Ježíše Krista, za jeho smrt za naše hříchy a otevřené cesty zpět do nebe skrze jeho slavné zmrtvýchvstání a nanebevstoupení. ■

Veselá příhoda od oltáře

Asi každý ze své profese zná pocit, kdy si občas pomyslí, že už ho nic nemůže překvapit. Já si taky myslel, že už jsem u oltáře zažil od ministrantů a akolytů snad všechno, co by mě nikdy nenapadlo. Ale omyl je pravdou.

Možná vám nejednou vykouzlil úsměv na tváři náš nový ministrant, který v létě slavil svých krásných pět let. Jedná se o Eliseje, jediného ukrajinského chlapce na faře.

A právě on může za další pikantní historku. Když jsem při jedné mši svaté dokončil vstupní modlitbu a sedl si, najednou jsem ucítil, jak mě někdo škrabká přes ornát na zádech. Podle úsměvu na tvářích některých babiček jsem to nejenom já cítil, ale ony i viděly! ☺ ■

Jak vyjde farnost při dnešních cenách energií?

Tak jako do nejedné domácnosti, tak i do farního rozpočtu hluboce zasáhnou ceny energií. Na druhou stranu pro farnost je velkou pomocí právě činnost s ubytováním maminek z Ukrajiny. Příspěvek kraje nám pomůže pokrýt cenu energií na přístavbě a faře. Na bedrech farnosti zůstanou jen náklady za energie v kostelích a suterénu. Věřím, že to vše dokážeme zvládnout i díky rozumnému šetření energiemi. ■

Křty a pohřby za poslední období

Křty: Ondřej Němejc, Marek Kašpar
Pohřby: Františka Skokánková, Stanislav Vacl, Bohumil Stránský, Olinka Kocfeldová, Věra Šumšalová, Věra Petrová

Autorem farních zpráv a pozvánek je P. Pavel Šupol, duchovní správce otrokovické farnosti.

Zájezd do Mariazell se vydařil

V sobotu 10. 9. se uskutečnil náš farní zájezd do známého poutního místa v Rakousku. V brzkých ranních hodinách jsme vyrazili, posíleni modlitbou ke sv. Kryštofovi, našemu ochránci na cestu, do malebného městečka Mariazell. Toto největší poutní místo v Rakousku leží vysoko ve Štýrských Alpách. Je obklopeno krásnou přírodou a je velmi známé díky románské sošce Panny Marie zvané „Magna Mater Austria".

Po příjezdu na místo směřovala naše první cesta do mariazellské baziliky. Po vstoupení do baziliky na mě silně zapůsobila důstojnost a vznešenost této unikátní stavby, v níž bylo vidět spojení gotické a barokní architektury. Moc se mi líbila výzdoba na oltáři a nádherné malby na stropě i stěnách. Když jsem stála uprostřed baziliky, uchvátily mě překrásné sochy a ikony svatých, které ke mně jako by vztahovaly ruce a živě promlouvaly.

Mše svatá pro nás se konala v kapli přímo vedle baziliky a celebroval ji náš O. Pavel Šupol. Přede mší svatou nám zdejší kněz udělal výklad o historii a současnosti tohoto poutního místa. Soška Panny Marie byla vystavena přímo v kapli. Po mši svaté a krátké prohlídce okolí baziliky jsme dále pokračovali ke známému jezeru Erlaufsee. Jelikož s příjezdem k jezeru nás nemile překvapil velmi silný déšť, mohli jsme se jen chvilku pokochat krásou tohoto tyrkysově zeleného a průzračného jezera. Naše další putování směřovalo do blízkého cisterciáckého kláštera Lilienfeld, kde se nachází klášterní kostel Nanebevzetí Panny Marie, zajímavá křížová chodba, knihovna a venkovní prostor s velkou kašnou ve dvoře kláštera.

Po návštěvě tohoto posledního místa naší poutě již další cesta směřovala nádhernou alpskou přírodou zpět domů do Česka. Po modlitbě za ochranu na cestu panovalo v autobuse veselí a velmi dobrá nálada všech účastníků. Jménem všech zúčastněných poutníků patří srdečné poděkování panu řidiči za bezpečnou jízdu, panu průvodci z otrokovické Besedy za skvělý a bezproblémový průběh celého dne. Zvláště velké díky pak patří O. Pavlu Šupolovi za možnost uskutečnění další úžasné farní akce s načerpáním nových duchovních zážitků.

Závěrem bych chtěla poděkovat našemu Pánu Ježíši Kristu a Panně Marii, že jsme mohli alespoň jeden den zažít atmosféru v tomto přitažlivém poutním místě a jeho okolí, zvláště pak v bazilice, která je největší mariánskou svatyní v Evropě, a že jsme v ní mohli načerpat mnoho sil na duši i na těle do dalších dnů našeho života. ■

Pavla Miklošková

Pozvánky na listopadové farní akce

■ V průběhu měsíce listopadu budeme moci načerpat síly skrze duchovní obnovu s názvem Setkání s Božím slovem. Začátek bude vždy v 17:30 v suterénu kostela a to 3. 11., 7. 11., 17. 11. a 24. 11. Duchovní obnovu připravuje Koinonie Jana Křtitele.

■ Rád bych všechny pozval na Konferenci o evangelizaci, kterou pomáhám organizovat. Uskuteční se 11.–12. 11. v Kongresovém sále hotelu Clarion v Olomouci. Hlavním přednášejícím bude Otto Neubauer z Vídně, který má mnohaleté zkušenosti s evangelizací. Pozvaní jsou i další zajímaví hosté z Čech i Slovenska. Podrobné informace najdete na www.evangelizace.cz.

■ Náš chrámový sbor všechny zve po dlouhé odmlce způsobené pandemií v neděli 13. 11. od 16:00 do kostela sv. Vojtěcha na svůj koncert. ■

Františkovo výdejní okénko

Milí přátelé našeho FOMu! Jste alespoň trošku zvědaví, čím nás papež František obdaruje tentokrát? Viděla bych to na koš plný zdravého ovoce a zeleniny z našich podzimních zahrad. Získáváme z nich potřebné množství živin a vitamínů a stáváme se odolnějšími vůči nemocem… to všichni dobře známe. A jsou mezi námi takoví, kteří se nezištně dělí o svou úrodu a přebytky s druhými, kteří zahrádku nemají.

Připodobňuje mi to misionáře, kteří mají v sobě velký „náboj víry“ a jdou ho nezištně rozdávat bratřím, kteří ještě nepoznali evangelium. Papež František k tomu ve své katechezi říká: *„Je třeba vydávat se na misii, nést jiným radostnou zvěst a ohlašovat, že Ježíš přišel od Otce. Jako křesťané se nemůžeme spokojit v přežívání v průměrnosti, protože všichni jsme Ježíšovi misionáři.“ Někdo může říct: „Nevím, jak se to dělá, nemám k tomu schopnosti.“ Evangelium nás ale ohromuje tím, jak Ježíš vysílá učedníky, aniž by očekával, že budou nějak více připraveni. Nevystudovali teologii a navzdory tomu je vysílá. Vyberme* ***tři misionářská překvapení****, která Ježíš vyhrazuje učedníkům a každému z nás, pokud mu nasloucháme.*

1. Ježíš neříká co si sebou vzít na misie, ale co si nebrat! *Prakticky nic – žádné zavazadlo, žádnou jistotu a pomoc. Často se domníváme, že naše církevní iniciativy nefungují, protože chybí struktury a prostředky. Ježíš to popírá .Čím jsme svobodnější a prostší, maličcí a pokorní, tím více Duch svatý vede naši misii a používá nás k velkým věcem. Pro Krista je zásadní jiná výbava a tou je bratr. Nejdeme sami za sebe, ale ustavičně s bratrem po boku. Neexistuje misie bez společenství. Neexistuje platné hlásání, aniž bychom se ujímali druhých…*

Díky všem, kteří vynaložili nemalé úsilí pro náš misijní jarmark!

2. Překvapením je poselství! *Křesťan vždy přináší pokoj, protože Kristus je pokoj. Podle toho se pozná, že patříme Jemu. Jestliže ale šíříme pomluvy a zášť, podezírání, tak rozdělujeme, bráníme společenství, nejednáme v Ježíšově jménu. Ten, kdo rozdmýchává zášť, rozněcuje nenávist, překračuje druhé a nepřináší pokoj, nepracuje pro Ježíše. Dosvědčujme mír, překonávejme pomsty – chtivost, neochotu ke smíření a každé nezdravé přilnutí k vlastní skupině, které vede k pohrdání druhým…*

Díky všem obětavcům za starost o uprchlíky!

3. Překvapení se týká našeho způsobu chování. *Ježíš od svých učedníků žádá, aby se do světa vydali „jako ovce mezi vlky“. To neznamená, že bychom měli být naivní, ale že je třeba si ošklivit jakoukoli pohnutku k nadvládě a útisku, k lačnosti a majetnictví. Kdo žije jako ovce, hltavě nenapadá druhé, ale přebývá ve stádě s ostatními, má jistotu ve svém Pastýři. Nejedná v síle a aroganci, chtivosti po penězích a majetku, která působí tolik zla!*

Díky za všechny, kdo se umí o cokoliv podělit: o hmotné prostředky, laskavé jednání, přejícnost, jakoukoli službu nebo modlitbu!

„Kéž nám Pán pomáhá, abychom dnes byli misionáři, kteří mají na rtech slova pokoje a Boží blízkosti a v srdci chovají mírnost a dobrotu Ježíše, Beránka, který snímá hříchy světa.“ ■

Marie Čechová

Máme stát na straně pravdy

Jsem už starší člověk a něco jsem zažil. Události posledních let a měsíců se mě však znovu bytostně dotýkají. Bolestně vnímám, jak nevěříme pravdě a věříme lži.

Narodil jsem se počátkem šedesátých let minulého století. Pamatuji i šedesátý osmý rok, kdy také u nás v Otrokovicích jezdily ruské tanky. V sedmdesátých a osmdesátých letech jsem bydlel na Trávníkách, pak na Újezdech, chodil do školy, zamiloval se, oženil a stal se manželem a rodičem.

Z té doby si nejvíce vzpomínám na trvalý rozpor mezi tím, o čem se mluvilo doma, a tím, co se říkalo veřejně. Navenek jsme plnili plán, chodili na schůze a do májových průvodů. Noviny byly plné článků, jak radostně a nadšeně budujeme socialismus. Věděli jsme však, že je to celé podvod, jedna veliká lež. Na volebních lístcích byli uvedeni jen lidé předem vybraní a schválení komunisty. Cenzura vládla všude. Kvalitní nebo náboženské knihy nevycházely. Pořady v televizi byly většinou ubohé, jen občas jsme se mohli těšit na pěkný film, seriál nebo sportovní přenos.

Zboží v obchodech bylo málo a nebylo kvalitní. Kvalitní výrobky ze Západu nebyly k dostání vůbec. Na jižní ovoce, na maso, na spoustu dalších věcí se stály dlouhé fronty. Hranice do Rakouska a západního Německa byly střeženy ostnatým drátem a pohraničníky s ostrými náboji v samopalech. Nebyl jsem žádný hrdina, chodil jsem do práce, živil rodinu. Jen vzdáleně jsem vnímal pronásledování statečných lidí, kteří pracovali pro naši svobodu. Až události roku 1989 poslaly režim na smetiště dějin.

V poslední době se mi tyto vzpomínky neodbytně vrací, když sleduji válku na Ukrajině. Rusko je stát založený na lži. Navenek se pokouší tvářit jako silná, jednotná a nepřemožitelná síla. Tak jsou přesvědčovány a formovány miliony obyčejných Rusů. Po půl roce války se ukazuje něco jiného. Rusko je kolos na hliněných nohou. Má málo moderní vojenské techniky. Vojáci jsou špatně vycvičení a nejsou ochotní bojovat. Vázne zásobování. Nefunguje velení, vojáci nevědí, co mají dělat. Nedostatek vojáků se režim pokouší vyřešit částečnou mobilizací. Je vidět chaos a vzrůstající nespokojenost obyvatel. Obrovská země selhává v boji s mnohem menším protivníkem. Obraz budovaný na lži se ve svůj čas rozsype jako domeček z karet.

Jak můžeme a máme stát na straně pravdy? Jak máme pravdu chránit a opatrovat?

Ověřujme si informace, než jim uvěříme nebo je pošleme dál. Je velký rozdíl, pokud přijde zpráva od známého člověka nebo z neznámého zdroje. Věřme informacím z oficiálních zdrojů a nehledejme zprávy na stránkách, o kterých nevíme, kdo je spravuje a financuje.

A pak: Rozhodněme se říkat pravdu. Buďme pravdiví v našich vztazích. Ano, vím, že to není vždy jednoduché. Mohou nastat situace, kdy to nejde, nechceme někomu ublížit. To by však měly být jen výjimky. Buďme pravdiví i v běžné denní komunikaci. Nepoužívejme polopravdy. Nedomýšlejme se. Nepomlouvejme. Používáte věty ve stylu: „Ty vždycky… Ty nikdy…?“ Nedělejme to, prosím.

Bůh nás vidí pravdivě takové, jací jsme. Před Ním nic neokecáme. A nemyslím to tak, že bychom se měli bát. Protože on nás miluje právě takové, jací jsme. Pro takové, jako jsem já, zemřel na kříži. Máme pro Pána obrovskou hodnotu.

Věřím a doufám, že cokoliv pravdivého a dobrého řekneme a uděláme, nic nebude ztraceno. Tím, že komukoliv uděláme radost, pomůžeme, povzbudíme, měníme svět k lepšímu. Ať nás na našich cestách provází dobrý Bůh Otec i Syn i Duch Svatý. ■

Petr Staněk

Jaké bylo Celostátní setkání mládeže v Hradci Králové

Naše dobrodružství začalo v úterý 9. 8. na nádraží v Otrokovicích. A protože Hradec Králové není zrovna za rohem, dlouhou cestu jsme si zkrátili zpěvem. Hned po příjezdu jsme uviděli dlouhou řadu, která vedla k recepci, a zjistili jsme, že cestu na ubytování nestíháme. Úterní program zahájila kapela VeKa a hvězdná show s názvem Po stopách doplněná cestovatelskou rubrikou. V úterý jsme se také dozvěděli, že budeme každý den chodit do diskusních skupinek a probírat různá témata víry. Den jsme zakončili společnou večerní modlitbou.

Ráno nás kromě řady, tentokrát ale u menzy na snídani, čekalo i přihlašování přes skoro bezchybnou aplikaci na odpolední program. Mohli jsme si vybrat sporty, workshopy nebo přednášky. Na výběr toho bylo opravdu hodně a každý našel to své (pokud se do aplikace dostal). Hned po snídani jsme se vydali na dopolední katechezi a odtud pak na diskusní skupinky. Poté následovala mše svatá a oběd. Odpoledne nás už čekali zmíněné přednášky. Večerním programem nás pak provedla kapela No Problema.

Další den jsme se rozhodli pro volnější program. Hned po skvělé katechezi Katky Rackové a diskusních skupinkách jsme vyrazili do Jiráskových sadů, kde jsme strávili celý zbytek dopoledne. Po obědě nás opět čekal individuální program. Většina z nás se rozhodla pro přednášku kněze Marka Váchy s názvem Políbení žáby. Večer byl opět ve znamení modlitby a zpěvu, tentokrát však s kapelou KaPři.

Zatímco pateční dopoledne bylo programem podobné jako ty předešlé, odpoledne se od těch ostatních výrazně lišilo. Rozhodli jsme se totiž pomáhat. Všichni jsme vyrazili do centra pro rodinu Sedmikráska a tam si rozdělili práci. Někdo umýval okna, někdo třídil hračky, někdo nadepisoval obálky a někdo šel lepit sirky a třídit letáčky do církevní neziskové organizace PMD. Tam jsme se pak všichni zúčastnili zajímavé přednášky o životě misionářky Pauline Jaricot. Večer jsme vyrazili na tamní náměstí, kde nás čekal program Godzone.

V sobotu byl pro mnohé z nás nejzajímavější den. Nejenom, že se jednalo o den s rodinami, ale proběhl odpolední program, na který se spousta z nás celý týden těšila. Někdo vyrazil do tvořivých dílen a vyrobil si barefootky, někdo na přednášku o školství a někdo si udělal volné odpoledne. Sobotní den pak zakončily závěrečné hodnotící skupinky, vigilie a taky déšť. I přesto to byl ale jeden z nejlepších dnů, který jsme tam zažili. V neděli nás čekala už jen mše svatá s kapelou Adorare a zpáteční cesta. Ta byla sice náročná, ale i přesto jsme si ji užili. ■

Emma Glozová

FARNÍ OBČASNÍK
Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.
Redakční rada: P. Pavel Šupol, Pavel Ludvík. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 605 444 240. E-mail: obcasnik@volny.cz, http://www.farnostotrokovice.cz. Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Michaela Samohýlová. Obsahová korektura: Anna Janotová. Fotografie: Pixabay. Uzávěrka dalšího čísla: 4. 12. 2022. Vydání dalšího čísla: 18. 12. 2022.